

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 68 0 K 038351 19 Kžž
Sarajevo, 10.04.2020. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Trećestepeno vijeće Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, sastavljeno od sudija Begić Jasmine kao predsjednice vijeća, Dodik mr Božidarke i Radošević Sonje kao članova vijeća, uz sudjelovanje Roić Živane kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog B.M., zbog krivičnog djela Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branitelja optuženog B.M., protiv presude Kantonalnog suda u Livnu broj 68 0 K 038351 18 Kžk od 25.06.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 10.04.2020. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba branitelja optuženog B.M. odbija se kao neosnovana i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Livnu broj 68 0 K 038351 18 Kžk od 25.06.2019. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Livnu broj 68 0 K 038351 17 K 2 od 13.04.2018. godine optuženi B.M. (u daljem tekstu: optuženi) je na osnovu odredbe člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oslobođen od optužbe, da je na način opisan u izreci te presude učinio krivično djelo Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH).

Rješenjem Kantonalnog suda u Livnu broj 68 0 K 038351 18 Kž 2 od 14.09.2018. godine, uvažena je žalba kantonalnog tužitelja iz Livna, tako što je navedena presuda Općinskog suda u Livnu ukinuta i određeno održavanje pretresa pred Kantonalnim sudom u Livnu.

Nakon provedenog pretresa, Kantonalni sud u Livnu je, kao drugostepeni sud, donio pobijanu presudu kojom je optuženog oglasio krivim zbog krivičnog djela Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 1. KZ FBiH i uz primjenu čl. 49., 50., 51. i 62. istog zakona izrekao mu uvjetnu osudu, kojom se optuženom utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 1

(jednog) mjeseca, a koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 1 (jedne) godine ne učini novo krivično djelo.

Istom presudom, optuženi je obavezan da nadoknadi troškove krivičnog postupka u vidu paušala, u iznosu od 50,00 KM.

Protiv pobijane presude žalbu je izjavio branitelj optuženog, advokat Babić Perica iz Livna, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači tako da se optuženi oslobodi od optužbe ili da se ona ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

Federalni tužitelj je u podnesku broj T10 0 KTŽKŽ 0007052 19 od 16.10.2019. godine predložio da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana i da se drugostepena presuda potvrdi.

Sjednica trećestepenog vijeća ovog suda održana je bez prisustva stranaka, obzirom da stranke i branitelj nisu tražili da o istoj budu obaviješteni u smislu člana 319. stav 1. ZKP FBiH.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda branitelja optuženog i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Pobijajući drugostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, branitelj u žalbi ističe da je izreka presude nerazumljiva jer se u njoj navodi da je optuženi nasiljem prema drugome ugrozio građanski mir, a potom slijedi opis radnji optuženog koje se ne mogu okarakterizirati kao primjena sile, jer se te radnje ogledaju u vožnji automobilom, navodnom praćenju oštećenih i u izjavi upućenoj jednom od oštećenih: „ti mi trebaš“. Dalje navodi da se u izreci presude uopće ne navodi na koji način, u kojem obimu i u čemu se ogleda ugrožavanje građanskog mira, pa smatra da je izreka presude nerazumljiva jer ne sadrži opis obilježja predmetnog krivičnog djela.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Nasuprot navedenih žalbenih tvrdnji, ovaj sud nalazi da je izreka pobijane presude sasvim razumljiva i da sadrži sve bitne elemente krivičnog djela Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 1. KZ FBiH. Naime, iz izreke pobijane presude proizilazi da je optuženi oglašen krivim što je: „dana 04.04.2016. godine oko 20:30 sati u ulici ... u D., nasiljem prema drugome, ugrozio građanski mir, na način da je, kada je primijetio vozilo marke Fiat Grande Punto, u kojem su se nalazili oštećeni, vozač i vlasnik istog, M.J., te na mjestu suvozača A.Š., kako prolaze ispred ugostiteljskog objekta ... u istoj ulici, sjeo u svoje terensko vozilo džip, marke Landrover Defender, te ih slijedio, da bi im, nakon što su se okrenuli na parkiralištu kod Doma zdravlja, prilikom ponovnog uključivanja u ... ulicu presjekao put, prelazeći na njihovu stranu, prisilivši oštećenog M.J. da smanji brzinu i skrene do samog trotoara, pa nakon što su oštećeni nastavili vozilom u pravcu hotela ..., isti ih je slijedio, te kada su skrenuli na parking ispred hotela, skrenuo je za njima te im svojim vozilom zapriječio izlazak sa parkinga, nakon čega je stajao iza

oštećenih, palio i gasio duga svjetla, te više puta pomjerao svoje vozilo naprijed i nazad, zbog čega su oštećeni u strahu zaključali svoje vozilo i pozvali policiju, da bi do dolaska policije, optuženi parkirao svoje vozilo nekoliko centimetara od suvozačevih vrata oštećenih, izašao iz vozila te došao do suvozačevih vrata na vozilu oštećenih te ista pokušao otvoriti, nakon čega je pokušao na staklo istih, te se podignutim kažiprstom i prijetećim tonom obratio oštećenom A.Š., riječima :“ ti, ti, ti mi trebaš“, te napustio parking, nakon čega su došli djelatnici policije“, pa jasno slijedi da je optuženi prema oštećenima vršio nasilje. Pri tome, vršenje nasilja u smislu pomenute zakonske odredbe ne podrazumijeva samo upotrebu fizičke snage, nego i upotrebu mehaničke ili neke druge snage i postoji u slučaju kada se drugoj osobi oduzima mogućnost da samostalno odlučuje o svojim postupcima, npr. kada se upotrebom snage sprječava da napusti neko mjesto ili se prinudava da nešto uradi, kakav je i konkretan slučaj. S tim u vezi neprihvatljiv je i žalbeni navod da iskazi oštećenih ne potvrđuju postojanje činjenice da je vršeno nasilje u smislu da je optuženi upotrijebio tjelesnu snagu prema oštećenima, niti da je ičim ugrozio njihov fizički integritet. Netačan je žalbeni navod da izreka presude ne sadrži navode o ugrožavanju građanskog mira kao bitnog obilježja predmetnog krivičnog djela, jer iz iste jasno slijedi da su oštećeni, usljed naprijed opisanih radnji optuženog, u strahu zaključali svoje vozilo i pozvali policiju. Prema tome, pobijanom presudom nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka na koju se žalbom ukazuje.

Branitelj žalbom dalje ukazuje da sud nije postupio u skladu sa odredbom člana 321. ZKP FBiH jer je presudom Općinskog suda u Livnu optuženi u dva navrata oslobođen od optužbe za predmetno krivično djelo, nakon čega je Kantonalni sud u Livnu, uvažavajući žalbu tužitelja, ukinuo te presude. Po stanovištu žalbe, Kantonalni sud u Livnu je time optuženom povrijedio pravo na odbranu i učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, jer kad se analizira sadržaj žalbi tužiteljstva, proizilazi da se nisu stekli uvjeti za ukidanje prvostepenih presuda, jer žalbeni navodi tužiteljstva koji se odnose na bitne povrede odredaba krivičnog postupka nisu argumentirani, a ostali žalbeni navodi se odnose na činjenice kojima tužiteljstvo nije bilo zadovoljno. Smatra da su odluke Općinskog suda u Livnu pravilne jer ne postoje dokazi da je optuženi vršio nasilje prema oštećenima.

S tim u vezi najprije valja istaći da ovaj sud u konkretnom slučaju postupa kao trećestepeni, u smislu odredbe člana 333. ZKP FBiH. Prema tome, predmet preispitivanja od strane ovog suda je presuda koju je donio drugostepeni sud, a ne rješenja Kantonalnog suda u Livnu kojim su ukinute presude Općinskog suda u Livnu, pa su navedeni žalbeni prigovori bespredmetni, a time i neprihvatljivi.

Iako u nastavku žalbe branitelj iznosi prigovore i drugih bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, oni po svojoj sadržini predstavljaju prigovore činjenične naravi, pa će na takve prigovore i biti odgovoreno u okviru žalbenog osnova pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Tako branitelj ukazuje da nema dokaza da je optuženi sjeo u svoje vozilo nakon što su oštećeni prošli ispred ugostiteljskog objekta ... u D., odnosno, nema dokaza da je optuženi uopće uočio oštećene pa da je zbog toga sjeo u svoje vozilo, niti ima dokaza u pogledu navodnog prisiljavanja oštećenog M.J. da smanji brzinu i da ga optuženi

navodno vozilom natjera da ide u pravcu hotela. Ukazuje da su s tim u vezi kontradiktorni navodi u obrazloženju pobijane presude u odnosu na izreku, jer je sud naveo da su se oštećeni svojom voljom zaustavili na parkingu, te da je nelogično da optuženi prati oštećene pa da im odjednom presijeca put. Također navodi da nemotiviranost optuženog da ulazi u odnos sa oštećenima nije dokazivana, kao ni njegova stvarna volja da on kreće prema oštećenima radi vršenja predmetnog krivičnog djela. Tvrdi da je namjera optuženog bila da se vidi sa jednim od oštećenih, a ne da se prema oštećenim nasilno odnosi, ali da to nije prepoznato od strane suda.

Nisu osnovani navedeni žalbeni prigovori.

Iz pobijane presude proizilazi da je svjedok M.J. izjavio da je bio zajedno u vozilu sa A.Š., da su se vozili i da je u jednom momentu vidio optuženog kako stoji na pločniku, a nakon toga je užurbano prešao ulicu i sjeo u svoj džip, nakon čega je počeo da ih prati, a kada se svjedok svojim vozilom okrenuo i pošao prema gradu, optuženi mu je svojim vozilom presjekao put tako da je morao kočiti i bježati udesno da bi izbjegao sudar, a potom je nastavio vožnju prema hotelu te skrenuo na parking hotela, nadajući se da optuženi neće ići za njim. Međutim, isti je zaustavio svoje vozilo iza svjedokovog, tako da se nije mogao vratiti unazad i „ablendovao“ svjetlima nekoliko puta, upalio je duga svjetla, nakon čega su pozvali policiju, da bi se potom optuženi svojim autom dovezao do suvozačke strane, pomjerajući se nekoliko puta, a nakon toga prišao vozilu u kojem su bili oštećeni i pokušao ga otvoriti, te kucao na prozor suvozačkog mjesta na kojem je sjedio A.Š. govoreći „ti mi trebaš“. Ovaj iskaz je u bitnom potvrđen iskazom svjedoka A.Š., koji je još dodao da kada je na parking hotela optuženi prišao svojim vozilom do njihovog, bio je udaljen tek 10-ak centimetara tako da svjedok nije mogao otvoriti vrata niti izaći iz vozila, a dodao je i to da je optuženi jednom udario rukama po vjetrobranskom staklu. To što u obrazloženju pobijane presude nije navedeno da su svjedoci uočili optuženog ispred ugostiteljskog objekta ..., ne dovodi u pitanje njenu pravilnost, a ovo tim više što se ni žalbom ne ukazuje zbog čega bi ta okolnost bila odlučna u konkretnom slučaju. Nadalje, izreka pobijane presude ne sadrži navode da je optuženi svojim vozilom „natjerao“ oštećene da idu u pravcu hotela, nego da su oni, nakon što im je isti presjekao put, nastavili vožnju u pravcu hotela na čijem parking su se zaustavili, kako je to navedeno i u obrazloženju presude, pa je neprihvatljiv žalbeni navod da je izreka presude u suprotnosti sa obrazloženjem. Također, iz iskaza svjedoka jasno proizilazi da je optuženi oštećenima presjekao put nakon što su se oni svojim vozilom okrenuli, pa ne stoji žalbeni navod da je „nelogično da optuženi prati oštećene pa da im odjednom presijeca put“. Nejasan je, a time i neprihvatljiv žalbeni navod da „nemotiviranost optuženog da ulazi u odnos sa oštećenima nije dokazivana“, dok njegova „stvarna volja da on kreće prema oštećenima radi vršenja predmetnog krivičnog djela“, jasno proizilazi iz njegovih radnji. Takav zaključak drugostepenog suda nije doveden u pitanje žalbenom tvrdnjom da je namjera optuženog bila da se vidi sa jednim od oštećenih, jer branitelj ne ukazuje na dokaze koji bi takvu tvrdnju potkrijepili, niti istu bilo čime argumentira u žalbi.

Branitelj u žalbi dalje navodi da prvostepeni sud nije u obrazloženju pobijane presude naveo sadržinu iskaza svjedoka niti je utvrdio činjenice koje iz njih proizilaze a koje se odnose na to da je optuženi navodno presjekao put oštećenima, jer svjedoci u pogledu te okolnosti izjavljuju različito od onoga što se navodi u izreci presude, pa je onda žalitelju

„nemoguće svojim navodima pobijati presudu“. Navodi i to da su oštećeni mogli napustiti parking i krenuti dalje da su se osjećali nesigurnim, odnosno, da nije postojao takav „intenzitet odnosa“ da bi se mogao smatrati krivičnim djelom.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Netačno je da u obrazloženju pobijane presude nije iznesena sadržina dokaza, kao i da nisu utvrđene činjenice na koje branitelj žalbom ukazuje. Naime, već je prethodno bilo riječi o sadržini iskaza svjedoka oštećenih koje je u pobijanoj presudi interpretirao sud, a iznesena je i sadržina ostalih relevantnih dokaza. Što se tiče okolnosti koja se odnosi na presijecanje puta oštećenima od strane optuženog, ne postoji proturječnost između onoga što su svjedoci oštećeni izjavili i izreke pobijane presude, o čemu je također prethodno bilo govora. Nadalje, žalbom se ne argumentira tvrdnja da su oštećeni mogli napustiti parking i krenuti dalje, a ovo tim više što iz dijela iskaza oštećenih koji se žalbom i ne osporava, proizilazi da je optuženi svojim vozilom zapriječio oštećenima izlazak sa parkinga. Pored navedenog, to da li su oštećeni mogli napustiti parking ili ne, nema nikakvog utjecaja na pravilnost pobijane presude, jer se time ne dovodi u pitanje niti postojanje elemenata predmetnog krivičnog djela, niti značaj činjenica i okolnosti koje je cijenio drugostepeni sud. Naposljetku, paušalan je a time i neprihvatljiv žalbeni navod da u konkretnom slučaju nije postojao takav „intenzitet odnosa“ da bi se mogao smatrati krivičnim djelom. Nasuprot tome, iz činjenica i okolnosti koje je cijenio prvostepeni sud, i po ocjeni ovog suda proizilazi da su u radnjama optuženog ostvarena sva bitna obilježja krivičnog djela za koje je oglašen krivim.

Kako se žalbom branitelja optuženog drugostepena presuda ne pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, ovaj sud je u smislu člana 323. ZKP F BiH, pobijanu presudu ispitao i u tom dijelu, te našao da je optuženom pravilno izrečena uvjetna osuda kojom se utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 1 (jedan) mjesec, a koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 1 (jedne) godine ne učini drugo krivično djelo. I po ocjeni ovog suda, u konkretnom slučaju je dovoljno da se učinitelju uputi upozorenje uz prijetnju kaznom, obzirom da njeno izvršenje nije prijeko potrebno radi krivičnopravne zaštite. Isto tako, zaprijećena kazna je pravilno odmjerena, uz pravilnu primjenu odredbi o ublažavanju kazne, pri čemu je prvostepeni sud imao u vidu okolnosti koje u svojoj ukupnosti imaju karakter naročito olakšavajućih i koje u konkretnom slučaju opravdavaju utvrđenu kaznu koja je ispod zakonom propisanog minimuma.

Iz navedenih razloga, ovaj sud je temeljem člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu branitelja optuženog B.M. odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Roić Živana,s.r.

Predsjednica vijeća
Begić Jasmina,s.r.